

Resebref.

Sedan järnbruksrörelsen i Lindesnäs upphörde, blef platsen ganska öfvergifven. Att därifrån erhålla några underrättelser, det hör till sällsyntheterna. Som ett litet afbrott från det vanliga, må dock meddelas, att bland den fåtaliga befolkning som finnes där, äfven existerar en liten missionsförening. Den hade söndagen den 5 maj anordnat en fäst till uppmuntran för sin i Herrens tjänst grånade ordförande, föreståndare och predikant, handlanden Olof Halfvarsson. Fästen öppnades med afsjungande af sången 609 i Sv. missionsf. sångb.

“Se hur godt och ljufligt är, Att bröder kunna sämjas, Att en den andre hafver kär, Och allas välgång främjas! Som hälsokraft af balsam går, Likså ett folk af endräkt får sin rätta kraft och styrka,” etc.

Efter sången erinrade hr Bäck Jan om den långa tid som hr Halfvarsson utan ersättning tjänat som föreningens ordförande, föreståndare, predikant och härbergerare. Som ett bevis för att denna tjänst var värd ett tacksamt erkännande, hade hans vänner förenat sig om att anskaffa en minnesgåfva, som härvid öfverlämnades af barnmorskan Maria Johansson. Gåfvan som var af nysilfver, bestod af en kaffekanna, sockerskål och gräddskål. Kannan bar inskriptionen: “Minnesgåfva af tacksamma åhörare”. Därtill följde en brödkorg med inskrift.

Gåfvans mottagare tackade rörd.

Därefter dracks kaffe under sång och musik och angenäm stämning, hvarpå den i allo goda fästen avslutades med ett kort tal af hr Halfvarsson öfver 2 Kor. 13: 11—15.

Dagen därefter gjorde undertecknad ett besök på platsen. Hr P. Persson i Nås, som var min kusk, höll kl. half 8 e. m. ett kort och godt tal öfver Uppenb. 22: 12. Då jag senast hörde nämnda talare, var han en af deltagarna i den evangelistkurs, som sistlidne höst hölls i Borlänge. De anmärkningar som där gafs honom, märkte jag nu, icke hade varit utan frukt. Sedan jag nu blifvit uppbyggd af hans tal hade äfven jag förmånen säga ett och annat till folket i Lindesnäs, som att döma af antalet, sä-

kerligen voro så talrikt som möjligt samlade. Äfven den aftonstunden gaf anledning att sjunga: "Ack saliga stunder som Jesus oss ger".

Den 7 maj gick resan åter till Nås. Den platsen har låtit mycket tala om sig. Den Larsonitiska rörelsen, som för några år sedan drog ett antal af socknens invånare till Jerusalem har tilldragit sig vidsträckt uppmärksamhet. Hvilka strömningar än komma, så finnes alltid några som följa med strömmen. Sak samma, hvilken makt det är, som är verksam. För närvarande är den andliga stämningen i Nås mycket dämpad. Frälsningsarmén lär dock under den gångna vintern haft någon lifaktighet. Predikanten Östman, som förra året lämnade platsen som missionsföreningens predikant och flyttade till Hälsingland kommer åter efter knappt ett års bortovaro. Måtte hans arbete nu lyckas lika bra, som en sådan hastig återkomst är sällsynt. Att så må ske, det gifve Gud.

Borgmästaren Ulrich i Säter höll söndagen den 5 maj föredrag i Nås missionshus öfver ämnet: "Göteborgssystemet och samhällsmoralen". Detta var i alla afseenden något nytt. Publiken var talrik och applåderna voro kraftiga. Måtte äfven talarens kraftiga uppmaning till nykterhetsvännerna, att åtminstone en dag göra sitt bästa för att krögaren måtte ställa sig gällande lag till efterrättelse och ej servera starka drycker till berusad person, och om någon af starka drycker öfverlastad finnes inom hans lokal, denne ej må tillåtas att gå därifrån, än mindre utvisas förrän han blifvit fullständigt nykter. Den dagen vore att anteckna som märkesdag i nykterhetsarbetets historia.

Bland det nya i Nås är ju värdt att lägga märke till den nya landsvägsbron, byggd af järn i fyra spann, hvilande på förutom landfästen, tränne stora stenpelare. Hade ej floden för ett år sedan slitit sönder den gamla flottbron, så hade med all säkerhet den nya bron ännu låtit vänta på sig. Därför skola vi ei taga så

illa upp, om åtskilligt föråldrat föres bort med strömmen. Det kan ju komma något nytt som är bättre istället för det gamla, då det tjänat ut.

I dag den 8 maj har jag rest till Järna. Med glädje har jag redan fått del af, att rätt många hafva här under den gångna vintern blifvit förda från mörker till Guds underbara ljus, hvilka synas rota sig i Herren, för att i tiden blifva frukt bärande träd i Herrens vingård och sedan själfva på den stora skördens dag bärgas som mogen frukt för den saliga evigheten. Den gamle nitiske själavinnaren, Nils Jernberg, har äfven under den sista väckelsen i Järna fått tjäna som människofiskare. Nu har han blifvit nedbruten och förlorat förmågan att tala och skriva. Han har i dag förts till sitt hem i Värmland. Får han förnyad arbetskraft, må han då få samla flera själar kring Jesu dyra korsbanér. Men när tiden för hans uppbrott är inne, då fare han hem i frid! Att detta äfven må blifva min lott, det är min önskan och mitt hopp.

C. F. N.